

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 52.

Ottende Session.

34te Møde.

Torsdagen den 5te Februar, Aften.

(Forsfat.)

Tang: Det forekommer mig dog, at der maatte være Anledning til at fritage Cieren for Betaling til Dyrlæge og Lægemidler. En Mand maa være berettiget til at lade sit Dyr curere, om han vil, og lade det være ucureret, hvis han vil; det Samme er Tilfældet med ethvert sygt Menneffe: han kan søge Lægehjælp og Guur, naar han vil, men han kan ogsaa lade det være, deri har han som fri Mand sin frie Villie; men, kommer det Offentlige og siger, at en Mand skal lade sig eller sit Dyr curere, da maa det ogsaa være det Offentlige, der betaler baade Guur og Lægemidler; det synes jeg, er i Overeensstemmelse med den Ret, som tilkommer enhver Statsborger i dette som i andre Tilfælde; det er en Ret, der tilkommer enhver fri Mand.

Drejer: Ja, den sidste ærede Taler har, med Hensyn til det af ham omhandlede Spørgsmaal, ytret en væsentlig Deel af det, jeg vilde have bemærket derved, og jeg skal derfor angaaende det Spørgsmaal, hvilken Deel af Omkostningerne Cieren skal bære, endnu kun bemærke, at, hvis Forslaget skal blive staaende, saaledes som det staaer i Udvalgets Ændringsforslag, saa vilde det dog være nødvendigt at udflette de Ord, hvorved Bestemmelsen kommer til at gjælde ikke blot for de Dyr, der virkelig ere smittede, men ogsaa for de for Smitte mistænkte; thi, dersom Cieren ubetinget skal bære alle Omkostninger, saa bør han dog sit

fres imod, at ikke en Dyrlæge under Foregivende maaskee af, at der er Tegnet til en farlig Sygdom, tager Dyret under Guur, gjør mangfoldige Reiser, foreskriver mangfoldige Lægemidler, og det siden viser sig, at det har været aldeles overflødig. I saadant Tilfælde vilde det dog virkelig være ubilligt at paabyrde Cieren alle disse Omkostninger, og derfor kan jeg for mit Bedkommende, ialfald saalænge den af Udvalget foreslaaede Bestemmelse medindbefatter for Smitte mistænkte Dyr, paa ingen Maade erkjende de reiste Indvendinger for afgjørende, men maa tillade mig at vedblive Underændringsforslaget, som det foreligger. Med Hensyn til den høitærede Ministers Erindring mod Forslaget: at Bestemmelsen, der tilføjer Dyrlægen at indtale sit Tilgodehavende ved Politieretten, skal udgaae, da maa jeg fremdeles holde paa, at dette er det Rigtige. Jeg har ikke i nogen væsentlig Grad støttet Forslaget paa Hensynet til Opinionen, men jeg har nævnt denne, og, hvor lidet eller megen Bægt man i Almindelighed vil lægge paa Opinionen, troer jeg dog, at i Tilfælde, hvor man har den Mening, at det ingenlunde er nødvendigt at gribe til en Foranstaltning, som støder an imod Opinionen, der kan man vistnok passende tage noget Hensyn til samme. Overalt anseer jeg det for en mislig Veie at komme for meget ind paa, at drage Folks private Mellemværende ind under Politiet. Nu er her Tale om Saadant i dette Tilfælde; hvis man uden Indvending gaaer ind paa noget Sligt, vilde det let kunne skee, at Tansen vilde udvilde sig videre, og at man havde vanskeligere ved i andre noget beslægtede Tilfælde, naar Forslag i en lignende Retning kom frem, at værges sig imod Conseqventerne. —